

forlig Specifikation som muligt at ramme de enkelte muligt forekommende Tilfælde, men Ministeren er gaaet en anden Vej, end vi indstillede og vedtog her i Fjor. Det gælder nemlig de Regler, hvorefter den mellemkommunale Bestatning skulde gøres anvendelig paa Selskaber og juridiske Personer. Efter en udførlig Forhandling i Udvalget, derom som Flertallet til det Resultat — og det blev godkendt her i Tinget — at det var vanskeligt ved enkelte, altomfattende Bestemmelser at drage saadanne Grænser for Forhandlingen, fastsætte saadanne Regler for Fordelingen, der absolut kunne anses for anvendelige i alle Tilfælde, navnlig vilde der være Spørgsmaal om, hvorvidt der som Grundlag for Skattefordelingen skulde lægges Bruttoindtægten eller Bruttoudgiften, idet man vilde kunne komme til højt forskellige Resultater, eftersom man til Grundlag for Skattefordelingen valgte Udgiften eller Indtægten. Da nøjedes vi med at indføre den Bestemmelse, at Valget af dette Fordelingsgrundlag overlades til Indenrigsministeren, men med den Begrænsning, at der i hvert enkelt Tilfælde skulde vælges det Fordelingsgrundlag, der var fordelagtigst for Næringskommunen. I Modspørgning hertil foreslaas der nu at gaa en anden Vej, idet den højtærede Minister i § 15 har omtalt alle de formentlig mulige Tilfælde, der kunde komme til at foreligge, og derom truffet Regler, og det Regler, som ere en Del indbyrdes afvigende. Det er for saa vidt jo en Anerkendelse af, at almindelige, sælles gældende Regler for alle Tilfælde ikke lade sig fastslaa. Men det forekommer mig nu rigtigst, at den højtærede Indenrigsminister der er kommet til at vælge eller træffe Regler, som paa ingen Maade ramme det, som Flertallet af Tinget her havde tilfattet, nemlig, at ordne det saaledes, som det blev fordelagtigst for Næringskommunen; tværtimod komme de Regler, der her findes optagne i § 15, til det modsatte Resultat, og da navnlig med Hensyn til to af de vigtigste Forretningsgrene, nemlig dels med Hensyn til Trafikmidlerne og dels med Hensyn til industrielle Foretagender for øvrigt. Med Hensyn til Trafikforetagender, altsaa Jærnbanseselskaber, Dampstøvselskaber og lignende bestemmes der i § 15, at Fordelingen mellem de i Skatten

interesserede Kommuner skal ske under Hensyn til de Lønninger, der udbetales paa Stationer eller Filialer af saadanne Selskaber omkring i Landets forskellige Kommuner. Vil man se, hvad dette vil føre til, vil man straks se, at det vil blive et Minimum af Udbytte, som Næringskommunen vilde faa, hvis man gif denne Vej. De Lønninger, som udbetales f. Eks. paa en Dampstøvselskabs Kontorer omkring i Landet, udgøre overmaade lidt. Alt, hvad der i den Henseende udbetales af Lønninger, er til en Ekskursions og maasse en Havnessjober, og den Andel, som den Kommune, hvor denne Ekskursions bor, vil faa, vil blive af fuldstændig forsvindende Betydning. Jeg vil endog saa sige, at da var denne Fordeling vist nok ikke Umagen værd; thi den vilde staae for paagældende Kommuner et ikke ringe Byrde, en meget vidtløftig Forretningsgang, og, som sagt, det økonomiske Udbytte af Staten vilde blive overordentlig ringe. Derimod vil Resultatet blive et ganske andet, dersom man ikke over for disse Trafikselskaber lægger Udgiften, Lønningsudgiften, men derimod Indtægten, den Bruttoindtægt, som oppebæres, til Grund. Det vil være noget ganske andet. Thi det er jo indlysende, at derved vil en Ekskursions for et Dampstøvselskab eller en Jærnbane-station — thi om denne gælder jo det samme — kunne staae den Kommune, hvor Stationen ligger, en ganske anden Andel i Staten, naar den beregnes efter den Indtægt, som indkommer gennem Stationen. Og det forekommer mig nu, set fra selve det Grundsynspunkt, hvorefter hele denne Stat skal lægges, nemlig særlig under Hensyn til de Byrder, som den paagældende Trafik paalægger Kommunen, at det er indlysende, at det svarer ikke til en enkelt Lønning for en Ekskursions, men det staar i Forhold til den Trafik, som Ekskursions fører med sig, altsaa ogsaa i Forhold til den Indtægt, den staaer, det Skid paa Veje og andre kommunale Foranstaltninger, som der her i det hele kan blive Spørgsmaal om. Altsaa med Hensyn til saadanne Trafikforetagender vil jeg antage, at det vil være korrektere at lægge Bruttoindtægten til Grund for Fordelingen end de her foreslaaede Lønningsudgifter. Det omvendte er Tilfældet med andre industrielle Foretagender, hvor den højtærede Minister